

ŠTEFAN PRVOVENČANI

Prišlo je do nasprotij med Štefanom in Vukanom. Štefan je prekinil stike z Bizancem in odslovil svojo ženo Evdokijo ter se začel približevati papeški kuriji. Ogrska, ki je nasprotovala tem načrtom, je Vukanu pomagala z vojsko. Vukan je brata vrgel s prestola in zavladal Srbiji (1202). Štefan se je zatekel v Bolgarijo, kjer je dobil vso podporo, predvsem zaradi boja proti okrepitvi ogrskega vpliva na Balkanu. Kmalu za tem se je vrnil v Srbijo (verjetno kot pogoj za pomoč je Srbija takrat izgubila niško pokrajino).

Po teh neredih se je Srbija naglo dvignila in nadaljeval se je boj za izgradnjo notranje neodvisnosti. S posredovanjem Save se je Štefan pomiril z Vukanom, prebroditi pa je moral veliko zunanjih poskusov, da bi strli naraščajočo moč Srbije. Srbi so odbili poskus epirskega despota Mihaela, da bi odtrgal zetsko primorje in zavrnili napad ogrsko-latinske koalicije leta 1216. vsi ti uspehi so povečali ugled Srbije. Zato je Štefan ponovno iskal zveze z zahodom. Prek rodbinske zveze (poročil se je z Ano, vnukinjo beneškega doža) se je približal Benetkam, ki so bile močna sila. Tako je Štefan Nemanjič dosegel svoj cilj. Leta 1217 mu je papež Inocenc III. Poslal kraljevsko krono – dobil je naziv Prvovenčani. Ves ta čas je z zanesljivo roko vodil usodo Srbije na tedaj razburkanem Balkanu, kjer se je tako v Bolgariji kot v Carigradu politični položaj iz leta v leto spreminjal, vladarji pa hitro in nasilno menjali.

Štefan je sedaj mogel mirno urejati svojo državo. Pri vladanju je našel genialnega pomočnika v svojem mlajšem bratu Savi.

Po hitrem vzponu pod Nemanjo in Štefanom Prvovenčanim je Srbija ostala pod prvima dvema sinovoma Prvovenčanega precej neaktivna. Najmlajši sin je bil kot vladar zelo nesposoben in se je zanimal samo za teološka vprašanja.